

Arrest

nr. 45 946 van 5 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 september 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 30 september 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 november 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 januari 2010 en op 1 maart 2010.

1.3. Op 24 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. In Iran werkte u als timmerman in een atelier. Op een avond riep uw overste u bij zich. Hij vroeg u of u de volgende dag een pakje wou afgeven aan A.(...), een boekhouder die in een ander gebouw werkte. U stemde in en nam het pakje mee. De volgende morgen vertrok u naar A.(...). Gezien u laat was en A.(...) u al opgebeld had om te vragen waar u bleef, reed u aan een hoge snelheid. Opeens deed de politie u stoppen. De politie vroeg de boorddocumenten van uw wagen. U had uw rijbewijs niet bij. De agent zei u dat u gedronken had maar u ontkende dit. Aangezien u de avond voordien alcohol had gedronken hadden de agenten de alcohol geroken en begonnen ze toch uw auto te doorzoeken. Ze vonden het pakje en deden het open. Toen men vroeg wat er zich in het pakje bevond, antwoordde u dat het boekhoudkundige paperassen waren. De agent sloeg u. U werd kwaad en begon met de agent te discussiëren. U werd geboeid meegenomen naar de rechtbank van de gemeente Yaft Abad. U werd in een voorarrestkamer geplaatst, waar u verder werd ondervraagd over het pakje. U werd heel hard geslagen. U vertelde de waarheid, namelijk dat u dit pakje had gekregen en het moest afgeven aan een andere persoon. Tevens zei u hen dat u niet wist wat erin zat gezien u analfabeet bent. Toen men het adres van uw werkplaats vroeg, gaf u het adres van de winkel van uw vader. Op die manier poogde u uw vader op de hoogte te brengen van het feit dat u gevangen was genomen. Toen u alleen werd gelaten, zag u dat er in de kamer 3 kapotte toiletten waren met een venster. Met uw huissleutels krabde u het metselwerk van de vensters kapot. U haalde het venster eruit, sprong naar beneden en via de omheining kwam u aan in een park, waar u een taxi nam naar de winkel van uw neef. U deed een ander hemd aan en een pet als camouflage. U vroeg uw neef wat geld en gaf hem de opdracht naar uw echtgenote te bellen en haar te vertellen dat ze moest vluchten. U vertrok naar Shabdulazim, een bedevaartplaats waar u en uw echtgenote regelmatig kwamen. U veronderstelde dat uw echtgenote wel zou weten waar ze naartoe moest gaan. Na enige tijd in Shabdulazim te hebben rondgelopen, zag u uw echtgenote. Toen ze u zag, stond ze op en volgde u op enige afstand. U kocht een simkaart en een oplaadkaart voor een GSM. Daarmee belde u naar uw broer M.(...) en zei u hem dat hij u op dit nummer kon bereiken. Daarna vertrokken jullie samen naar Afsarieh. Van daaruit konden jullie naar Mashad met de bus. Uw echtgenote belde naar haar moeder. Die wist te vertellen dat twee vrienden van u waren langsgesproken. U wist dat dit in werkelijkheid de autoriteiten waren en jullie besloten naar S.(...), een vriendin van uw echtgenote, te gaan, alwaar jullie een maand zijn gebleven. Van uw broer M.(...) vernam u dat uw broer M.(...) was gearresteerd. Toen uw vader hem in het politiekantoor ging ophalen, werd M.(...) vrijgelaten maar werd uw vader vastgehouden. Na één week vasthouding werd hij vrijgelaten. Alvorens het land te verlaten verbleven jullie ook nog twee maanden bij Q.(...), een Afghaanse arbeider. Vanuit Teheran vertrokken u, uw echtgenote en jullie minderjarige kind via Turkije naar Griekenland. In Griekenland werden jullie opgepakt en in een gesloten centrum geplaatst. Tevens werden jullie vingerafdrukken genomen. Na zes dagen kregen jullie documenten om het land te verlaten alsook een ticket om met het schip naar Athene te gaan. In Athene stond iemand jullie op te wachten die jullie meenam naar een huis waar jullie drie maanden dienden te blijven. Daarna nam de smokkelaar jullie mee naar de luchthaven. Op het moment dat uw echtgenote de instapkaarten ging halen, werd u door agenten uit de luchthaven gezet. U werd aangeraden een trein te nemen naar Umuniah. U belde de smokkelaar, die u wist te vertellen dat uw echtgenote het vliegtuig had genomen richting België. Op 30 januari 2009 vroeg uw echtgenote, A.(...) S.(...) (O.V 6.383.137), samen met uw minderjarige dochter M.(...) asiel aan in België. Uzelf verbleef nog acht maanden in Griekenland alvorens u eveneens naar België kon vertrekken. In die periode regelde u het benodigde bedrag via uw broer. Ondertussen bekeerde u zich ook tot het christendom. Met de vrachtwagen reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 29 september 2009 aankwam en op 30 september 2009 asiel vroeg. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), uw huwelijksakte, twee verzekeringsboekjes van uw werk en een Cd-rom waarop beelden staan van een deel van uw reisroute.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten hebt aangebracht. Zo beschikt u over geen enkel document (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) dat de door u aangehaalde problemen, met name dat u wordt vervolgd door de Iraanse autoriteiten omdat zij documenten gericht tegen het regime in uw wagen zouden hebben gevonden (gehoor CGVS I p. 13), enigszins kan staven. U weet zelfs niet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart, of u reeds officieel in beschuldiging bent gesteld noch of u reeds veroordeeld bent bij verstek (gehoor CGVS II pp. 8-9). Toen u gevraagd werd of u of

iemand van uw familie reeds een advocaat had geraadpleegd in Iran, stelde u dat u dat u niet weet of uw familie dit gedaan heeft (gehoor CGVS II p. 9). U stelde dat u dit niet gevraagd heeft gezien u hen niet kan bellen. Deze uitleg kan niet aanvaard worden, daar u reeds meermaals vanuit België contact hebt gehad met uw familie in Iran en uw echtgenote tot op heden nog steeds contact onderhoudt met haar familie (gehoor CGVS I p. 3; gehoor CGVS II echtgenote p. 1). U verklaarde nochtans dat er wel een dossier tegen u geopend moet zijn, gezien u ontsnapt bent uit de rechtbank (gehoor CGVS II p. 8). Voorts verklaarde u dat de autoriteiten in de periode dat u was ondergedoken in Iran, bij u thuis een huiszoeking hebben gedaan (gehoor CGVS II p. 7), bij uw schoonouders langs geweest zijn (gehoor CGVS II p. 5), uw broer M.(...) meegenomen hebben, daarna uw vader een week lang vastgehouden werd en voorts nog drie à vier keer bij uw vader aan de deur zijn langsgelopen in burger (gehoor CGVS II pp. 3-4). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u uitdrukkelijk dat deze zaken allemaal gebeurd zijn tijdens uw verblijf in Iran, want dat uw familieleden u niets meer vertellen sinds u in België bent (gehoor CGVS p. 3). Nochtans verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal, toen u gevraagd werd naar nieuws van het thuisfront, dat de autoriteiten na uw vertrek uit Iran nog twee à drie keer bij uw ouders en een paar keer bij de burens zijn langsgelopen (gehoor CGVS I p. 3). Meer nog, u verklaarde dat uw neef H.(...) u via e-mail informeert over de stand van zaken in Iran. Uw neef H.(...) zou u geschreven hebben dat de autoriteiten bij u thuis zijn langsgelopen en nog steeds op zoek zijn naar u (gehoor CGVS I p. 4). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat H.(...) u helemaal geen e-mail stuurt aangezien H.(...) analfabeet is (gehoor CGVS I echtgenote p. 3). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u nogmaals gevraagd naar eventuele e-mailcontacten met H.(...). Plotseling wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u eigenlijk geen e-mailcontacten hebt met H.(...) gezien H.(...) analfabeet is, maar u dit enkel gezegd had omdat u vreesde anders niet geloofd te worden. U zou geen contacten hebben met uw neef H.(...), maar wel met een vriend H.(...), die in Griekenland verblijft (gehoor CGVS II p. 10). Deze verklaring wijst erop dat u na uw eerste gehoor uw verklaringen hebt bijgesteld na overleg met uw echtgenote.

Tevens blijft u in gebreke u gedetailleerd te informeren over de situatie van B.(...) en A.(...), de twee personen aan wie het bewuste pakje toebehoorde. U verklaarde wel dat uw vader en uw schoonvader naar het bedrijf zijn geweest om te vragen naar die twee personen. Naar hun huis waren zij echter niet gegaan omdat ze het adres niet kenden. Of de autoriteiten in het bedrijf waren langsgelopen, wist u ook niet (gehoor CGVS II p. 2-3), niettegenstaande uw vader en uw schoonvader daar blijkbaar langs waren gegaan. U heeft ook geen enkele poging ondernomen om zelf uw naaste collega's te contacteren om eventueel meer te weten te komen over de situatie en/of de verblijfplaats van A.(...) en B.(...) (gehoor CGVS II p. 11). U maakte duidelijk dat u nooit enig initiatief heeft ondernomen om dit alles uit te zoeken. U verklaarde dat u wel zal bellen naar uw naasten als u iets wil weten (gehoor CGVS II p. 11), is geenszins afdoende. Van een asielzoeker die verklaart een gegronde vrees te hebben voor vervolging of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij/zij de nodige moeite getroost en alle mogelijke stappen onderneemt om zijn/haar asielrelaas kracht bij te zetten door zich spontaan en gedegen te informeren over de gebeurtenissen die eraan ten grondslag liggen. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog verder op de helling gezet door een eigenaardigheid in uw verklaringen. Zo verklaarde u dat u naar de rechtbank werd gebracht in de gemeente Yaft Abad. Toen u gevraagd werd naar welke rechtbank u werd gebracht, repliceerde u dat de politie altijd mensen daarheen brengt. U verklaarde dat het een rechtbank is waar ze klacht indienen en waar men een vonnis geeft (gehoor CGVS I p. 13). Uiteindelijk werd u gevraagd of het dan de algemene of de revolutionaire rechtbank betrof. U verklaarde dat het de algemene rechtbank was, m.n. een rechtbank waar iedereen terecht komt (gehoor CGVS II p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat niet de algemene rechtbank maar de revolutionaire rechtbank bevoegd is voor politieke zaken.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, in casu het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande uw problemen, uw totaal gebrek aan informatie over uw eigen juridische situatie in Iran en over de problemen van uw kennissenkring en daarenboven de vastgestelde eigenaardigheid, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat u uw bekering tot het protestantse geloof helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo kon u over Jezus nagenoeg niets meer vertellen dan dat hij door God gestuurd is en Hij de grootste is die er bestaat. Op de vraag waar hij geboren is, diende u het antwoord schuldig te blijven. U wist weliswaar de naam van Zijn moeder, Maria, maar op de vraag wie de vader van Jezus of beter nog, de verloofde van Maria was, kon u wederom geen antwoord geven. Verder wist u weliswaar dat Jezus aan het kruis is gestorven, maar het bijbelverhaal daar rond kende u

niet. U verklaarde dat er nog anderen aan het kruis werden gehangen, maar u wist niet wie. De twee personen die Jezus tot het laatste gesteund hebben zouden, volgens uw verklaringen, eveneens aan het kruis zijn genageld (de twee personen die samen met Jezus aan het kruis werden genageld waren twee moordenaars). Niettegenstaande u wist dat er 12 apostelen zijn, kon u geen enkele naam van een apostel noemen. Over Johannes kon u niets meer vertellen dan dat hij één van de volgelingen was van Jezus die zijn leven voor Hem heeft gegeven. Jezus zou verraden zijn door één van zijn mensen, maar u kon ook hier niet zeggen wie die persoon eigenlijk was. Toen u gevraagd werd of u een parabel kon vertellen, verklaarde u weliswaar dat er vele parabellen zijn maar slaagde u er niet in om er ook maar één te vertellen. Het "Onze Vader" was u vergeten en het Heilige Boek heet volgens u "Angel" (het Heilige Boek is de Bijbel) (gehoor CGVS I pp. 10-12). Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden van iemand die zich vanuit een oprechte overtuiging tot een ander geloof bekeert, dat hij zich grondig en diepgaand informeert over zijn nieuwe geloof. Daar u geen passend antwoord kon geven op eenvoudige geloofsvragen, komt dan ook de authenticiteit van uw beweerde bekering ernstig in het gedrang.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat een concreet gevaar voor vervolging in Iran bij terugkeer voor personen die zich bekeerd hebben in het buitenland, slechts dan bestaat wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid en dit vanuit een vooraanstaande positie die naar buiten toe – ook voor het Iraanse regime zichtbaar – en duurzaam uitgeoefend werden/worden. Er blijkt uit niets dat u een vooraanstaande positie bekleedt in uw Kerk. Integendeel, volgens uw verklaring bent u in België zelfs nog maar één keer naar de kerk gegaan (gehoor CGVS I p. 9). Uw inbreng beperkt zich tot het praten en in contact brengen van vluchtelingen met Jezus. Mede gelet op uw geringe kennis van het christendom, dient uw bekeringsijver dan ook laag ingeschat te worden. Tevens verklaarde u zelf dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw bekering (gehoor CGVS I p. 10). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Het door u neergelegde boekje van burgerlijke stand en uw huwelijksakte doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze bevestigen immers enkel uw identiteit en afkomst, die hier niet ter discussie staan. De twee verzekeringsboekjes van uw werk tonen aan dat u als arbeider verzekert was op uw werkplaats, wat niet wordt betwist. De Cd-rom toont aan dat u in moeilijke omstandigheden de reis naar België heeft gemaakt, wat evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A lid 2 van de Conventie van Genève, namelijk omwille van zijn vermeende overtuigingen tegen het regime in combinatie met zijn bekering tot het protestantse geloof, zodat hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden toegekend. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat hij wordt vervolgd door de Iraanse autoriteiten omdat zij documenten gericht tegen het regime in zijn wagen zouden hebben gevonden, (ii) hij onwetend is of er reeds een gerechtelijke procedure tegen hem werd opgestart, of hij reeds officieel in beschuldiging is gesteld en of hij reeds bij verstek veroordeeld werd, terwijl hij nochtans meermaals vanuit België contact heeft gehad met zijn familie in Iran en zijn echtgenote tot op heden nog steeds contact onderhoudt met haar familie, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of zijn familieleden na zijn vertrek uit Iran al dan niet nog problemen hebben ondervonden met de autoriteiten én over het feit of zijn neef H. dan wel zijn vriend H., die in Griekenland verblijft, hem via e-mail informeert over de stand van zaken in Iran, (iv) hij in gebreke blijft gedetailleerd te informeren over de situatie van B. en A., de twee personen aan wie het bewuste pakje toebehoorde, zoals uitvoerig wordt toegelicht, welke houding en gebrek aan interesse haaks staan op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van zijn land van herkomst, (v) hij verklaarde naar de rechtbank in de gemeente Yaft Abad te zijn gebracht en dat dit de algemene rechtbank was, met name een rechtbank waar iedereen terecht komt, terwijl uit de informatie gevoegd

aan het administratief dossier blijkt dat niet de algemene rechtbank maar de revolutionaire rechtbank bevoegd is voor politieke zaken, (vi) hij geen passend antwoord kon geven op eenvoudige geloofsvragen, zodat de authenticiteit van zijn beweerde bekering tot het protestantse geloof ernstig in het gedrang komt, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat een concreet gevaar voor vervolging in Iran bij terugkeer voor personen die zich bekeerd hebben in het buitenland, slechts dan bestaat wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid en dit vanuit een vooraanstaande positie die naar buiten toe en duurzaam uitgeoefend werden/worden en verzoeker, mede gelet op zijn geringe kennis van het christendom, niet aan dit profiel voldoet en (viii) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststellingen daar deze enkel zijn identiteit en afkomst, het feit dat hij als arbeider verzekerd was op zijn werkplaats en het feit dat hij in moeilijke omstandigheden de reis naar België heeft gemaakt aantonen, welke gegevens niet ter discussie staan.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Aangezien verzoeker de beoordeling door de Commissaris-generaal van de aangehaalde feiten betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ontkent dat hij niet het minste begin van bewijs bijbrengt van de door hem ingeroepen feiten. Volgens verzoeker is het echter in Iran allesbehalve abnormaal dat men niet over documenten beschikt ingeval men iemand wenst te vervolgen. Hij vervolgt dat arbitraire detenties in Iran vaak voorkomen en het veiligheidsapparaat van Iran over het algemeen mensen vasthoudt zonder tenlasteleggingen en zonder rechters daarover te raadplegen, zodat men in die gevallen uiteraard niet over enig document beschikt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar het Algemeen Ambtsbericht Iran van januari 2010, waarvan een aantal uittreksels als bijlage bij het verzoekschrift werden gevoegd. Gelet op deze informatie doet het feit dat hij over geen enkel document beschikt volgens verzoeker dan ook geenszins afbreuk aan de waarachtigheid van zijn verklaringen.

De Raad wijst erop dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal op grond van het geheel van de in de beslissing gedane vaststellingen, waaronder het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande verzoekers voorgehouden problemen, het totaal gebrek aan informatie over zijn eigen juridische situatie in Iran en over de problemen van zijn kennissenkring, het feit dat zijn verklaringen omtrent de rechtbank in de gemeente Yaft Abad niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden bekering tot het protestantse geloof, concludeerde dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vluchtredenen zodat hij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

2.5. Zo verzoeker argumenteert dat het omwille van de eerder vermelde "willekeurigheid" en het onofficieel karakter van de detenties in Iran – waarbij hij opnieuw verwijst naar hoger aangehaald

Algemeen Ambtsbericht – voor hem, alsook voor zijn familie en voor advocaten onmogelijk is om precieze informatie te geven over een eventuele gerechtelijke procedure, zoals over een officiële inbeschuldigingstelling of een veroordeling bij verstek, kan hij niet in het minst overtuigen.

De loutere verwijzing naar het bestaan van willekeurige en onofficiële detenties in Iran is niet voldoende om verzoekers onwetendheid over de gevolgen van de door hem beweerde gebeurtenissen, met name de aanhouding door de politie toen hij in het bezit was van een “pakje” en zijn vlucht uit “voorarrest”, en zijn manifeste desinteresse in de mogelijk tegen hem aangespannen gerechtelijke procedure, te verklaren. Immers, van verzoeker die blijkens zijn verklaringen nooit politiek actief is geweest en verder nooit werd gearresteerd en niet geïnterviewd werd door de autoriteiten, mag redelijkerwijs verwacht worden dat, indien zijn relaas op enige waarheid zou berusten, hij reeds in Iran de nodige stappen zou hebben genomen teneinde zijn zaak te onderzoeken en de mogelijkheden om zijn onschuld te bewijzen te overwegen eventueel in samenspraak met een advocaat. De beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten is dermate ingrijpend en fundamenteel dat van verzoeker redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij deze beslissing neemt op een ogenblik dat er geen andere opties meer zijn. Dat hij zijn eigen zaak goed heeft overwogen en desgevallend stappen heeft ondernomen teneinde te weten te komen wat er met zijn kompanen, met name de persoon die hem het bewuste pakje gaf en de persoon die het pakje in ontvangst diende te nemen, is gebeurd, vermits verzoeker aan de politie heeft uiteengezet hoe de zaken in mekaar staken. In casu blijkt dat verzoeker samen met zijn gezin zonder te weten wat er eigenlijk te vreezen valt zijn land van herkomst zou hebben verlaten. Dit alles klemmt des te meer nu uit de lezing van de verklaringen blijkt dat verzoeker nog ongeveer drie maanden in Iran bleef na de door hem beweerde ontsnapping. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekers onwetendheid en zijn manifeste desinteresse de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnd.

Het is overigens zeer merkwaardig dat de politie niet met verzoeker zou zijn meegegaan om het pakje af te geven om zo de bestemming van de opruiende documenten te onderscheppen.

Voorts dient te worden benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert te vreezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om recente informatie omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen te bekomen en hiervan de nodige bewijsstukken te vergaren. De uitleg in het verzoekschrift dat hij het in zijn telefonische contacten met zijn familie niet durft te hebben over zijn problematiek omdat dit voor zijn familie een te groot risico inhoudt, is evenmin overtuigend en ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielaanvraag beoordelen. Accurate informatie over verzoekers actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door hem geschetste vrees correct te kunnen inschatten. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij amper inspanning heeft gedaan om informatie te vergaren omtrent zijn juridische situatie in Iran, noch over het lot van zijn collega's B. en A, de twee personen aan wie het bewuste pakje waardoor verzoeker in de problemen zou zijn gekomen, toebehoorde. Zo leest de Raad in het gehoorverslag van 1 maart 2010: *“Bent u reeds officieel in beschuldiging gesteld? Wie weet dat zodat ik het zou moeten weten – ik weet dat ze overal langs zijn geweest Dus u weet het niet? Neen Niemand weet het – dat gaan ze mijn vader ook niet zeggen hé – we beschuldigen hem van dit of dat maar aan hun doen en laten kun je merken dat het menens is hé. Ze hebben dat in mijn auto gevonden en zeggen dat het van mij is – ze weten niet dat ik het van iemand anders gekregen heb. Ik kon niet bewijzen dat het pakje niet van mij was. Is er een gerechtelijke procedure? Dat zal wel Weet u het? Ik denk het – als iemand weggeloopt gaan ze een dossier opstellen – ze gaan zeker iets op papier zetten, van we hebben dit gevonden en hij is weggelopen. Bent u al veroordeeld bij verstek? God weet het En u? 100% gezien de situatie nu Hebt u dan een vonnis? Ze gaan het aan mij niet geven Een vonnis wordt afgegeven? Veroordelingen – vonnissen met veroordelingen die te maken hebben met het regime – ik denk het niet Bent u al veroordeeld of niet? Ik weet het niet – in Iran geven ze je vonnis in de gevangenis Zijn er convocaties? Neen Heeft u of uw familie al een advocaat geraadpleegd om meer te weten over uw situatie? Mijn schoonvader heet gezegd: “ik zal proberen alles te doen en als het mogelijk is om terug te keren zal ik het zeggen” (herhaling vraag) Ik weet het niet Hebt u zich daarover niet geïnformeerd? Neen, niet gevraagd Waarom niet? Omdat ik ze niet kan bellen. Meneer, uw vrouw belt met haar familie en blijkbaar kennen jullie families elkaar – da's toch geen excuus? Ik zeg het, we hebben het niet gevraagd Waarom niet? KV trekt zijn schouders op Weet u waarvan u exacte beschuldigd wordt? Neen, ik weet het niet (...) Hoeveel dichte collega's hebt u? De collega's dat ik mee te doen had waren er 3 – 4 maar in het bedrijf werkten 40 mensen hé. Hebt u hen al gecontacteerd om meer nieuws in te winnen? Neen Waarom niet? Waarom zou ik naar hen bellen – als ik iets wil weten bel ik naar mijn naaste mensen daar weet u blijkbaar ook niets? Neen, niet gebeld neen Waarom aan hen niet meer info gevraagd over B.(...) en A.(...) Al die 40 mensen waren in verschillende ateliers Ik heb het over die 3 – 4? Ze zaten in*

een andere afdeling U zegt dat u met hen te doen had? Er waren 2 silo's en zij werkten in een ander silo Allemaal goed en wel maar waarom geen poging gedaan om nieuws in te winnen? Tja, niet gebeld" (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9 en p. 11). Vermits verzoeker geen enkele actie heeft ondernomen met betrekking tot zijn probleem tijdens zijn verblijf in Iran en uit zijn verklaringen blijkt dat hij tevens een gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen en het lot van zijn collega's doet afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.6. Voor zover verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de periode waarin de autoriteiten hem thuis en bij de burens kwamen zoeken tracht te verklaren door te verduidelijken dat hij met zijn verklaring 'sinds mijn vertrek', zijn vertrek uit Teheran bedoelde en niet uit Iran, zodat dit eveneens slaat op de periode dat hij ondergedoken leefde in Iran en er geen enkele tegenstrijdigheid is met zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor, stelt de Raad vast dat uit de context van het eerste gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker ondervraagd werd over de contacten met zijn ouders sinds zijn vertrek uit Iran. Verzoeker gaf te kennen ongeveer om de twee weken contact te hebben met zijn ouders, waarbij zij hem vertelden dat er sinds zijn vertrek twee à drie keer mensen in burgerkleden zijn langsgelopen bij zijn ouders en een paar keer bij de burens (administratief dossier, stuk 7, p. 3). Deze verklaringen zijn derhalve wel degelijk in strijd met wat verzoeker beweerde tijdens zijn tweede gehoor, met name dat zijn ouders hem sinds hij in België verblijft geen informatie meer hebben verstrekt over eventuele bezoeken van de autoriteiten (administratief dossier, stuk 4, p. 3).

2.7. In het verzoekschrift geeft verzoeker toe dat hij tijdens zijn eerste gehoor ten onrechte heeft verklaard dat hij e-mailcontacten onderhoudt met zijn neef H.. Hij verduidelijkt dat hij dit enkel heeft gesteld uit schrik anders niet geloofd te worden aangezien er voortdurend gevraagd werd naar zijn contacten met het thuisfront. Verzoeker wijst erop dat zijn gewijzigde verklaring zoals hij die gaf tijdens het tweede gehoor reeds werd gegeven in een door het CGVS doodgezwegen schrijven van zijn raadsman van 26 januari 2010 gericht aan de dossierbehandelaar van het CGVS. De brief in kwestie wordt door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd doch doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen heeft bijgesteld na overleg met zijn echtgenote. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit in elke fase van de asielprocedure. Verzoekers verklaring voor zijn aanvankelijk valse beweringen, met name *"Toen ik de vorige keer naar het interview ben gekomen heeft u zoveel gevraagd over contacten met Iran en u vroeg zoveel over e-mail en internet dus ik dacht dat u me niet geloofde en toen dacht ik: "ik zal maar zeggen dat hij met mij contact heeft zodat ze mij geloven" maar hij is analfabeet, hij kan niet mailen. De e-mail waarover ik het had – over H.(...) – dat ging over H.(...) een vriend van mij die in Griekenland verblijft en er nog steeds is. Die H.(...) stuurt e-mails die mijn vrouw voor mij leest"* (administratief dossier, stuk 4, p. 10) kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en wijst er naar het oordeel van de Raad nogmaals op dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen verzonnen is.

2.8. Inzake de opmerking in de bestreden beslissing dat verzoeker beweerde naar de rechtbank in Yaft Abad te zijn gebracht en dat dit de algemene rechtbank was, met name een rechtbank waar iedereen terecht komt, terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat niet de algemene rechtbank maar de revolutionaire rechtbank bevoegd is voor politieke zaken, blijft verzoeker bij zijn eerder afgelegde verklaring dat de rechtbank van Yaft Abad inderdaad een algemene rechtbank is. Hij argumenteert dat het niet is omdat dit een algemene rechtbank is dat iemand die verdacht wordt van een politiek misdrijf daar niet naartoe kan worden gebracht nu het onderscheid tussen algemene en revolutionaire rechtbanken in de praktijk niet steeds gemaakt kan worden. Verder wijst verzoeker erop dat hij niet voor een rechter is verschenen maar enkel in een soort van voorhechtenis zat zodat hij mogelijks nog kon overgebracht worden naar een pure revolutionaire rechtbank voor zijn proces. Met dergelijk verweer komt verzoeker niet verder dan het uiten van een aantal blote beweringen, wat geenszins kan volstaan om de informatie gevoegd aan het administratief dossier te ontcrachten.

2.9. Wat betreft zijn voorgehouden bekering, beaamt verzoeker dat hij inderdaad moeite had met het beantwoorden van vragen inzake het christendom. Hij wijt dit echter aan zijn ongeschooldheid, waardoor hij moeite heeft om te lezen alsook om namen en verhalen te onthouden. Verzoeker benadrukt evenwel dat hij, zelfs zonder een grote feitenkennis van het geloof, zich wel degelijk heeft bekeerd tot het christelijke geloof vanuit de innerlijke overtuiging dat dit voor hem het enige juiste geloof is en hij hiertoe gekomen is door in contact te zijn gekomen met christelijke mensen, die hem veel behulpzamer leken te zijn dan moslims.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers kennis over zijn beweerde nieuwe religie uitermate summier is, hetgeen hij niet betwist, en dat het niet aannemelijk is dat dit te wijten zou zijn aan verzoekers beweerde ongeschooldheid wijst de Raad erop dat uit het "Thematisch ambtsbericht situatie christenen en homoseksuelen in Iran van mei 2009", waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, weliswaar blijkt dat op apostasie of afvalligheid van de islam volgens de sharia de doodstraf staat, doch in de Iraanse strafwetgeving (nog) geen strafbepalingen opgenomen zijn met betrekking tot apostasie en er in de verslagperiode geen gevallen bekend zijn waarin straffen zijn uitgesproken vanwege apostasie. De Raad leest in hetzelfde Ambtsbericht dat "In de verslagperiode bleek dat de autoriteiten onverminderd streng optraden tegen bekeerders en bekeerlingen (...) (voorts) bekend is dat personen die tot het christendom zijn bekeerd, zo nu en dan dreigbrieven of dreigtelefoontje ontvangen en regelmatig actieve bekeerders (...) (tijdelijk) opgepakt en ondervraagd (zijn). De meesten van hen zijn na korte tijd (soms op borgtocht) weer vrijgelaten, sommigen in afwachting van een proces. Indien men actief blijft en huiskerken bezoekt, bestaat de kans dat men opnieuw wordt vastgezet. (...) Met name evangeliserende christenen worden nauwgezet in de gaten gehouden en vaak lastiggevallenen. (...) Moslims kunnen in theorie interesse tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderricht krijgen. Ondanks het in de sharia voorkomende verbod op afvalligheid komt het dopen van moslims in de nieuwe kerken voor. De wijze van maatschappelijk kunnen functioneren wordt voor een groot deel bepaald door de mate waarin de betrokkenen met hun bekering in de openbaarheid treden. (...) Jaarlijks keren duizenden in het buitenland verblijvende Iraniërs voor korte of langere tijd terug naar hun vaderland. In de meeste gevallen levert deze terugkeer geen enkel probleem op. (...) Indien deze persoon zijn bekering tot het christendom publiek maakt, is niet uit te sluiten dat deze persoon door de autoriteiten zal worden ondervraagd."

Gelet op verzoekers laag religieus profiel, afgeleid uit zijn uitermate summiere kennis van het christendom, kan niet worden aangenomen dat hij behoort tot de evangeliserende christenen. Uit zijn verklaringen blijkt daarenboven dat verzoeker niet van plan is om in de openbaarheid te treden met zijn nieuwe geloof (CGVS, gehoor p. 10).

Zo aldus aan de hand van de informatie gevoegd aan het administratief dossier wordt aangenomen dat bekeerde moslims (en in het buitenland bekeerde moslims) in Iran in bepaalde situaties het voorwerp kunnen zijn van discriminatoire behandeling en pesterijen oordeelt de Raad dat de situatie van christenen in het algemeen, en van tot het christendom bekeerde moslims in het bijzonder, niet dermate zorgwekkend is dat de hoedanigheid van christen/bekeerde moslim op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat het CGVS tegen haar eigen stukken ingaat door te stellen dat er voor bekeerde christenen in Iran pas gevaar voor vervolging bestaat indien men bekeringsactiviteiten ontplooit vanuit een vooraanstaande positie, hij opnieuw verwijst naar hoger aangehaald Algemeen Ambtsbericht en stelt dat uit deze informatie blijkt dat het voldoende is om bekeerd te zijn en deel te nemen aan een gebedsdienst om gevaar te lopen om opgepakt te worden, bekeerlingen moeilijkheden hebben ondervonden om rechtsbescherming of beroepsmogelijkheden te zoeken en bronnen in Iran van mening zijn dat de rechterlijke macht bekering soms meeweegt in de strafmaat bij veroordeling voor een commuun delict, wijst de Raad er nogmaals op dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat hij niet van plan is om in de openbaarheid te treden met zijn nieuwe geloof bij terugkeer naar zijn land van herkomst enerzijds en verzoeker het in het minst aannemelijk maakt dat hij ooit door de Iraanse autoriteiten werd geïnterviewd, anderzijds. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat het louter bekeerd zijn op zich voldoende zou zijn om een gegronde vrees voor vervolging te en een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Commissaris-generaal kon dan ook aan de hand van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, informatie die door verzoeker niet wordt weerlegd noch ontkracht, en mede gelet op verzoekers uiterst gebrekkige kennis van het christendom, terecht besluiten dat verzoeker niet tot hoger genoemde risicogroep kan worden gerekend, temeer nu blijkt dat verzoeker volgens zijn verklaringen in België zelfs maar één keer naar de kerk is gegaan, zijn inbreng zich beperkt tot het praten met en in contact brengen van vluchtelingen met Jezus en de Iraanse autoriteiten naar verzoekers eigen zeggen niet op de hoogte zijn van zijn bekering. Verzoeker maakt gelet op deze vaststellingen geenszins aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten bestaat omwille van zijn "bekering".

2.10. De Raad moet verzoekers asielaanvraag slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto

artikel 48/3 van de vreemdelingenwet indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoekers verhaal, hetgeen om hoger vermelde redenen niet het geval is.

2.11. In fine vraagt verzoeker hem minstens de subsidiaire bescherming te willen verlenen. De Raad benadrukt dat het de taak is van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op het lijden van ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Aan verzoeker kan, gelet op het ontbreken van enig element ter staving van het reële risico in zijn hoofd en de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel dient ten slotte nog te worden opgemerkt dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden is wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS